

gjørelse deri, at man tænker sig de nuværende, efter min Mening fuldkommen uberettiget, paa eengang træde op i de tilfældige høiere Gager, som de nu komme til, thi det bliver en reen Tilfældighed, om den Eine faaer 1000 Rd. i Tillæg og den Anden kun 200 Rd.; nu kunne vi ikke komme tilbage derfra; det har ikke kunnet lykkes os at faae det forandret. Vi have, troer jeg, ved 2den Behandling i mange Henseender skrevet en god, høi Lønningslov, den er for høi, men forøvrigt troer jeg, at den er taalelig god; det er en meget svag Side, at den er for høi, men den vilde være endnu svagere, dersom den var slet i sin Organisme. Spørgsmaalet er, hvorledes kunne vi da paa en taalelig Maade bringe denne Lov til at anvendes paa de nuværende Forhold, og da staaer der for os i Ministeriets Lønningslov et Tilfagn om et almindeligt Tillæg, et Tilfagn om et Tillæg, som skal bæres af dem, hvis Tillæg vilde blive det største i Forhold til den Stilling, som de tidligere have havt; saaledes har Forslaget ligget for os, dertil har Forhaabning paa en vis Maade været givet. Nu forsøger man her i den første Deel af § 11 paa en saa taalelig Maade, som man kan, at indfrie det uheldigt givne Løfte om et almindeligt Tillæg, og ved den anden Deel af Paragraphen søger man noget at komme tilbage til den Bestemmelse i det oprindelige Udkast, at der skulde lempes fra de stærkt forhøiede Gager og afstaaes Noget til dem, som ikke gjorde et saa stort Fremstridt paa eengang; det skulde være Overgangsmidlet for at komme fra Anciennetetsystemet til Tjenstaldersystemet. I den første Deel har man søgt at fyldestgjøre Lo-

vens hele Idee ved at fastsætte denne indskrænkende Betingelse, at de kun skulde have de 200 Rd., forsaavidt de have været ansatte mindst 3 Aar. Jeg skal ikke nægte, at det ikke ganske fyldestgjør den Tanke, jeg havde havt, som er den, at de kun skulde have dette Tillæg, forsaavidt de i den Tid have havt deres nuværende Gage; hvortilmod man let vil misforstaae det, som om Meningen var, at man skulde gaae ud fra det Tidspunkt, da de vare ansatte som Professorer; istedetfor at Meningen aabenbart dermed er, at man skal tage Hensyn til den Tid, da de sidst fik Gageforhøielse; men, hvad der nu staaer her, maae vi overlade til den Fortolkning, som Loven vil faae ved sin Anvendelse; saaledes har jeg troet, at man burde forstaae det. Idet vi gaae frem paa denne Maade, foreskommer det mig, det kan jeg ikke nægte, at vi nærmest fyldestgjøre de forskellige Krav, der ere tilstede, saavel ved det Forslag, der er kommet fra Regjeringen, som ved det Princip, som Udvalget har søgt at nedlægge i den hele Lønningslov, og ved den sidste Deel af Paragraphen tages der ogsaa paa en taalelig Maade de Billighedshensyn til den pludselige finantstille Udgift, der ellers vilde fremstaae, og som i Tidens Længde, naar Forfremmelsesystemet efter Tjenstalder er indført og gennemgaaet, ikke vil have den samme Virkning. Derfor vil jeg ogsaa meget anbefale at tage Paragraphen i sin Heelhed, vidende, at, idet vi tage den, er det ikke en heldig Maade at slippe igennem den vanskeligste Stilling paa, men at vi dog i dette Øieblik ikke have nogen heldigere foreliggende.